

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput V. Refellitur Baronii sententia, qui duas Synodos Romanas facit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

alter locus Athanasii, qui id, quod dixi, manifestius evincit. Is habetur in Apologia secunda adversus Arianos pag. 739. *λεγειν δὲ συνελθόντας ἐν τῇ πόλει καὶ ἀντιόχεια ἐν δὲ βίτῳ ὁ ὁριζούμενος* &c. Qui locus cum ab Interprete male translatus fuerit, hic prout à nobis conversus est, apponetur. Denique Episcopi plures quam quinquaginta, congregati in Basilea, in qua Vito Presbyter populum colligebat, nostram quidem defensionem aequo animo susceperunt, & communionem nobiscum ac dilectionem fovendam esse sanxerunt: adversus autem Eusebianos indignati sunt, & Julium rogarunt, ut hac ad illos perscriberet, cum illi priores ad ipsum scripissent. Scripsit ergo Julius, & literas misit per Gabianum Comitem. Sequuntur deinde literæ Julii, quarum hoc est exordium. *Julius Dianio, Flaccillo, Narcisso, Eusebio, Mari, Macedonio, Theodoro, & qui cum illis sunt; dilectissimis fratribus, qui Antiochia ad nos scripserunt. Legi epistolam vestram, quam Presbyteri mei Elpidius & Philoxenus mihi attulerunt &c.* Denique post recitatas Julii literas hæc addit Athanasius. *Hæc cum Romana Synodus per Julium Romanum Episcopum scripisset &c.* Ex his tria præcipue colligimus, quæ ad institutum nostrum faciunt. Primum Romanam Synodum, qua Athanasius Innocens pronuntiatus est, celebratam esse post reditum Elpidii atque Philoxeni. Secundo literas Episcoporum Antiochenæ Synodi ad Julium Papam, quas supradicti Legati detulerant, in eadem Synodo Romana esse recitatas. Tertio Julium Papam rogatum esse ab Episcopis Synodi Romanæ, ut Episcopis Antiochenæ Synodi rescriberet, iisque decretum Synodi Romanæ significaret. Postremo epistolam illam Julii, quam ibidem refert Athanasius, & cujus initium duntaxat adscripsimus, eam esse quam Julius scripsit, rogatu & nomine Synodi Romanæ, quæ Athanasium abolverat. Quod si quis epistolam ipsam Julii in manus sumpserit, cuncta quæ dixi, multo apertius ac loculentius in ea confirmari deprehendet. Nam & literas Episcoporum Synodi Antiochenæ in Synodo Romana lectas esse diserte testatur Julius in principio ejus epistolæ: nec solum post reditum Legatorum suorum eam Synodum celebratam esse indicat, verum etiam diu post ordinationem Gregorii, & post violentum ejus ingressum in urbem Alexandriam. Certe cædes & exilia Episcoporum, proscriptiones & carceres civium, & alia scelera ac sacrilegia commemorat, à Gregorio tunc temporis perpetrata, quem Julius ne nomine quidem Episcopi unquam dignatur, ut videre est est pag. 749. atque hæc Julius Papa se accepisse dicit, tum ex literis Episcoporum, qui ex Egypto hæc ad ipsum scripserant, tum ex Presbyteris, qui Alexandria Romam venerant. Sed & Carponem quendam, olim ab Alexandro Alexandrinæ urbis Episcopo ob Arianam hæresin damnatam, unâ cum aliquot aliis ob eandem perfidiam ab illo damnatis, à Gregorio ad se missum esse scribit pag. 743. qui scilicet pacificas, seu communicatorias Gregorii literas perfer-

ret. Idem diu postea tentavit Georgius Arius, cum in locum Athanasii successus fuisset. Legatos enim suos misit ad Liberium Papam, ambiens communionem Ecclesiæ Romanæ, ut discimus ex epistola Liberii Papæ. Cum igitur hæc Carponæ Legatio anno Domini 342. contingerit, Synodus Romana, quæ post Legationem illam facta est, ante annum 342. celebrari non potuit.

CAPUT V.

Refellitur Baronii sententia, qui duas Synodos Romanas facit.

SCio quid Baronius respondeat. Ait enim epistolam illam Julii Papæ, de qua superius diximus, non ad Synodum illam Romanam pertinere, in qua absoluti sunt Athanasius & Marcellus: sed ad alteram, quæ sequente post anno facta est, cum Elpidius & Philoxenus ex Orientis partibus reverti essent, Orientalium ad Julium literas secum deferentes. Duas enim Synodos Romanas distinguit Baronius: Alteram quinquaginta Episcoporum, qui Athanasium & Marcellum innocentes esse pronuntiaverunt anno Christi 341. Alteram anno sequente factam, in qua lectæ sunt literæ Orientalium Episcoporum, quas Elpidius & Philoxenus attulerant. Atque hanc Baronii sententiam securus est, ut solet, Severinus Binius in editione Conciliorum. Verum Baronio auctoritatem opponimus Athanasium, qui unam duntaxat agnoscit Synodum Romanam, & in ea se omnium Episcoporum sententiam innocentem judicatum esse scribit, & Julium Papam rogatum esse ab Episcopis, ut Orientalibus, qui ad ipsum literas scripserant, responderet, quemadmodum superiori capite ostendimus. Aut igitur falsus est Athanasius, quid tamen diserte affirmat, aut Baronius, qui negat. Athanasium vero in causa sua falli potuisse aut voluisse fallere, nemo unquam crediderit. Cui enim bono id facturus fuisset. Sed videamus quænam ratio Baronium impulerit, ut duas Synodos Romanas distingueret, & epistolam Julii Papæ ad Orientales, quæ refertur ab Athanasio, scriptam esse diceret non rogatu atque nomine Synodi Romanæ ejus, quæ Athanasium abolverat, sed alterius Synodi, quæ sequente anno congregata est. Unicam hujus rei causam adfert Baronius, quod scilicet Julius in supradicta epistola testatur, Orientales in literis, quas ad ipsum scripserant per Elpidium ac Philoxenum Presbyteros, graviter conquectos esse, quod Julius Athanasium in communionem suscepisset. Atqui Athanasium nonnisi à Synodo Romana, in qua quinquaginta sedebant Episcopi, susceptus est in communionem. Orientalium igitur literæ ad Julium Papam scriptæ sunt post Synodum Romanam, in qua absolutus ab omni crimine & ad communionem admissus fuerat Athanasius. Ex quo sequitur, epistolam illam Julii Papæ, quam rescripsit ad Orientales Episcopos, non ex persona Synodi Romanæ & quinquaginta Episco-

Episcoporum à quibus Athanasius in communionem susceptus est, datam fuisse, sed nomine & rogatu alterius Synodi Romanæ. Hæc est Baronii ratiocinatio, ut videre est in gestis anni 341. cap. 47. Sed facillimum est cuivis, eam refellere. Primo enim negare possumus, Orientales in suis ad Julium literis questos fuisse, quod ille Athanasium in communionem suscepisset. Certe in tota Julii epistola nullum ejus querimoniarum apparet vestigium. Conquesti quidem fuerant Orientales in suis literis, quod Julius contra Canones faceret, & quod flammam discordiæ accendisset. Sed de communione cum Athanasio inita, nullum verbum hic legitur. Excusat etiam se Julius Papa, quod profugos Episcopos benigne exceperit, quod doluerit unam cum dolentibus fratribus, quod cum flentibus flererit. Sed nihil amplius dicit. Verum concedamus Baronio, Orientales Episcopos in suis ad Julium literis nominatim questos fuisse, quod Athanasium in communionem suam recepisset. Quid tum? an ex eo sequitur, epistolam Julii Papæ non esse scriptam nomine Synodi Romanæ, in qua Athanasius fuerat absolutus? minime omnino. Deceptus nimirum est Baronius & quicumque eum secuti sunt, dum existimant Athanasium nonnisi in Synodo Romana susceptum fuisse in communionem. Quod ego non modo falsum, sed ab omni ratione alienum esse existimo. Sedecim integros menses Romæ permansit Athanasius, adversariorum suorum adventum expectans, antequam Synodus Romana causam ipsius cognosceret. An igitur credibile est, Julium Papam toto illo tempore à communionem Athanasii abstinuisset. Atqui contra est ipse Athanasius, qui in Apologetico ad Imperatorem Constantium diserte scribit, se venisse Romam, ut se suæque omnia Ecclesiæ illi committeret. *Quo quidem tempore, inquit, assidue eram in synaxibus.* Si in synaxibus Romæ assidue erat Athanasius, ergo cum Episcopo Romano communicabat. Deinde Julius Papa & Athanasium & ejus adversarios Romam ad causam dicendam evocaverat. Non potuit igitur Julius ante causæ cognitionem, Athanasii communionem refugere, ne præjudicium causæ faceret. Id enim æquitatis ratio non patitur. Et Julius quidem cum Athanasii adversariis, cumque Eusebio ipso communionem fovebat, quippe qui & eorum literas accipiebat, & ad ipsos vicissim scribebat. Cur ergo idem Julius inclementior fuisset erga Athanasium, præsertim cum ille Julii Papæ literis evocatus statim paruisset, & ad diem dictam adfuisset, adversariis judicium Romanæ sedis detrectantibus. Atqui Presbyteros ipsius Athanasii, quos ad refellendas Eusebianorum calumnias Romam paulo ante miserat Athanasius, Julius benigne exceperat, & ad communionem suam admiserat. Id enim ipse Julius satis aperte significat in epistola ad Orientales. Quæ igitur causa esse potuit, quamobrem præfenti Athanasio idem non præstaret. Postremo Athanasius in Apologia secunda adversus Arianos, de Synodo Romana loquens, perspicue declarat Ecclesiam Romanam semper cum ipso

A communicasse. Non enim dicit quinquaginta Episcopos, qui ad Synodum Romanam conveniant, ipsum ad communionem suscepisse: sed communionem cum ipso & charitatem suis sententiis confirmasse. Jam ergo antea cum ipso communicabant. Verba Athanasii hæc sunt: *καὶ ἐκ τούτων οἱ ἡμεῖς πάλιν τὴν κοινωνίαν ἐκ τῆς ἀγάπης.* In epistola vero ad Solitarios, ejusdem Synodi Romanæ sententiam refert his verbis: *ἡμεῖς ὁ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, καὶ πάλιν τῶν ἡμεῶν κοινωνίας ἡγάπησαν;* id est, nos autem probaverunt & communionem nobiscum foverunt. Ruit ergo funditus tota Baronii argumentatio, qua probare nititur duas Synodos Romanas distinguendas esse; & epistolam Julii Papæ ad posteriorem Synodum Romanam pertinere, non ad priorem illam, in qua absolutus fuerat Athanasius. Atque hæc sufficere poterant ad evertendam Baronii sententiam. Verum ne solius Athanasii testimonio niti videar, ipsius etiam Julii Papæ auctoritate id evincam. Is in epistola ad Orientales pag. 745. editionis Parisiensis, diserte testatur, se totius Synodi nomine ad ipsos scribere, quamvis non omnium Episcoporum, sed solum ipsius nomen literis præfixum sit. Nam & cum priores literas ad ipsos scriberet, quibus ipsos ad Synodum evocabat, se omnium Occidentalium nomine scripsisse. *Et nunc, inquit, conducto die omnes adfuerunt, & ejusdem sententia omnes fuere, quam ego iterum vobis scribens significo.* Quid his verbis potest esse manifestius. At Julius omnes Episcopos adfuisse ad diem constitutum, quo Synodum indixerat. Potestne de alia Synodo id intelligi, quam de Romana illa, in qua Athanasius auditus & absolutus est. Ostendant igitur adversarii alteram Synodum, quam Romæ indixerit Julius; sed profecto nunquam ostendere poterunt. Præterea addit Julius se his posterioribus literis sententiam illius Synodi Orientalibus significare. Id ipsum est, quod antea dixerat Athanasius, Julium Papam rogatum esse à Synodo, ut Orientalibus scriberet. Vides quam bene inter se convenient Athanasii & Julii testimonia: adeo ut Baronius, qui has Julii literas ad Orientales datas esse negat post Synodum Romanam, in qua auditus est Athanasius, non soli Athanasio, sed ipsi Julio Papæ refragari videatur.

CAPUT VI.

Utrum Athanasius bis Romam venerit. Refellitur Socratis & Baronii sententia.

Baronius in Annalibus Ecclesiasticis scribit, Athanasium post judicium Synodi Romanæ, quo à criminationibus adversariorum fuerat absolutus, statim Alexandriam navigasse anno Domini 341. vel sub initium anni 342. idque Socratis auctoritate confirmat. Paulo post vero, cum Gregorius militari manu succinctus Alexandrinam Ecclesiam occupasset, iterum Romam venisse. Baronii sententiam secutus est